

KONFERENCJA 16

15 lutego 2023 r.

Modlitwa jako słuchanie

Główne myśli:

1. Ważnym elementem modlitwy jest słuchanie.
2. Rzadko zdarzają się nadzwyczajne fenomeny, kiedy człowiek słyszy wyraźnie głos Boga zmysłem słuchu; raczej jest to głos wewnętrzny, odbierany sercem.
3. Aby usłyszeć głos Boga, potrzeba modlitewnej czujności, miłego milczenia, wyciszenia.
4. Trzeba słuchać Bożego głosu, ponieważ:
 - a. taki jest Boży nakaz,
 - b. nie wszystko jeszcze wiemy o Bogu, a Bóg chce nam odśłaniać prawdę o sobie,
 - c. Bóg między innymi w ten sposób przekazuje nam swoją wolę, którą ma wobec naszego życia,
 - d. Boży głos rozbrzmiewa w naszym sumieniu, kierując naszym postępowaniem,
 - e. Bóg ma prawo przekazywać nam jakieś wezwania i posyłać nas do określonych zadań.

Biblia:

Pwt 6,4: *Słuchaj, Izraelu.*

Mk 4,9: *Kto ma uszy do słuchania, niechaj słucha!*

1 Sm 3a-10: *Samuel zaś spał w przybytku Pańskim, gdzie znajdowała się Arka Przymierza. Wtedy Pan zawołał Samuela, a ten odpowiedział: «Oto jestem». Potem pobiegł do Helego mówiąc mu: «Oto jestem: przecież mnie wołałeś». Heli odrzekł: «Nie wołałem cię, wróć i połóż się spać». Położył się zatem spać. Lecz Pan powtórzył wołanie: «Samuelu!» Wstał Samuel i poszedł do Helego mówiąc: «Oto jestem: przecież mnie wołałeś». Odrzekł mu: «Nie wołałem cię, synu. Wróć i połóż się spać». Samuel bowiem jeszcze nie znał Pana, a słowo Pańskie nie było mu jeszcze objawione. I znów Pan powtórzył po raz trzeci swe wołanie: «Samuelu!» Wstał więc i poszedł do Helego, mówiąc: «Oto jestem: przecież mnie wołałeś». Heli zrozumiał, że to Pan woła chłopca. Rzekł więc Heli do Samuela: «Idź spać! Gdyby jednak ktoś cię wołał, odpowiedz: Mów, Panie, bo sługa Twój słucha». Odszedł Samuel, położył się spać na swoim miejscu. Przybył Pan i stanąwszy zawołał jak poprzednim razem: «Samuelu, Samuelu!» Samuel odpowiedział: «Mów, bo sługa Twój słucha».*

J 10,4: *A kiedy [pasterz owiec] wszystkie wyprowadzi, staje na ich czele, a owce postępują za nim, ponieważ głos jego znają.*

Dz 9,7: *Ludzie, którzy towarzyszyli [Szawłowi] w drodze, oniemieli ze zdumienia, słyszeli bowiem głos, lecz nie widzieli nikogo.*

Literatura duchowa:

Św. Teresa z Los Andes (1900-1920), List 66:

W sobotę, jak mi to Wielebny Ojciec doradził, medytowałam nad cnotami Najświętszej Panny. Nasz Pan powiedział mi, bym rozmyślała nad Jej czystością, a następnie usłyszałam głos, który mnie pouczał i wyjaśniał mi, na czym polegała czystość mojej Matki.

Pewnego dnia, gdy trwała na modlitwie, On mi powiedział, abym nieustannie adorowała Go w mojej duszy, ofiarując Mu uwielbienia wszystkich stworzeń.

Zauważyłam [...], że Bóg jednoczy się z moją duszą na sposób bardzo głęboki i czasem bez słów pozwala mi zrozumieć swoją wolę.

Św. s. Faustyna Kowalska (1905-1938), *Dzienniczek*, 130:

Mowa Boża wymowna jest i nic jej zagłuszyć nie może.

KONFERENCJA 17

1 marca 2023 r.

Modlitwa jako mówienie

Główne myśli:

1. Podczas modlitwy wewnętrznej można formułować w sercu słowa kierowane do Boga.
2. Jezus poucza, by wystrzegać się wielomówstwa, by w swojej świadomości nie uzależniać skuteczności modlitwy od wielości słów.
3. Czego nie należy mówić podczas modlitwy?
 - a. Nie należy Pana Boga informować o różnych sprawach tak, jakby On o nich nie wiedział, nie słyszał, nie miał pojęcia. Bóg wie o nas wszystko.
 - b. Nie należy chwalić się przed Bogiem, przedstawiać swoich „zasług”, a tym bardziej uznawać się za lepszych od innych ludzi.
 - c. Nie należy Boga przekonywać do swoich racji, wykazywać zasadności swoich argumentów.
 - d. Nie należy szantażować Boga.
4. O czym warto mówić podczas modlitwy?
 - a. Wyznawać Bogu miłość, swoje przywiązanie, oddanie, pragnienie bliskości.
 - b. Uwielbiać Boga.
 - c. Dziękować Bogu.
 - d. Przepraszać Boga.
 - e. Pokornie prosić o łaski, zawsze z zastrzeżeniem: „Jeśli taka jest wola Boga”.

Biblia:

Mt 6,7-8: *Na modlitwie nie bądźcie gadatliwi jak poganie. Oni myślą, że przez wzgląd na swe wielomówstwo będą wysłuchani. Nie bądźcie podobni do nich! Albowiem wie Ojciec wasz, czego wam potrzeba, wpierv zanim Go poprosicie.*

Ps 139,1b-4: *Panie, przenikasz i znasz mnie, Ty wiesz, kiedy siadam i wstaję. Z daleka przenikasz moje zamysły, widzisz moje działanie i mój spoczynek i wszystkie moje drogi są Ci znane. Choć jeszcze nie ma słowa na języku: Ty, Panie, już znasz je w całości.*

Literatura duchowa:

Św. Jan Chryzostom (ok. 349–407), Homilia O modlitwie, p. 6: *Nie myśl, że modlitwa, o której mówię, polega na słowach. Jest ona bowiem przede wszystkim pragnieniem zwróconym ku Bogu, niewystawionym przywiązaniem się do Niego.*

Św. Jan Vianney (1786–1859), Modlitwa: *Kocham Cię, o mój Boże, i moim jedynym pragnieniem jest kochać Cię aż do ostatniego tchnienia mojego życia. Kocham Cię, o mój Boże, nieskończenie godny miłości, i wolę umrzeć kochając Cię, niż żyć bez kochania Cię. Kocham Cię, Panie, i jedyna łaska o jaką Cię proszę, to kochać Cię wiecznie... Boże mój, jeśli mój język nie jest w stanie mówić w każdej chwili, iż Cię kocham, chcę, aby moje serce powtarzało Ci to za każdym moim tchnieniem.*

Św. s. Faustyna Kowalska (1905–1938), Dzienniczek, 137: *Świadoma tego zjednoczenia się z Bogiem, czuję, że jestem szczególnie miłowana i nawzajem – kocham całą siłą swej duszy. Tajemnica wielka zaszła na tej adoracji. Tajemnica między mną a Panem; i zdawało mi się, że skonom z miłości w Jego spojrzeniu. Choć mówiłam wiele z Panem, jednak bez słowa. I powiedział Pan: jesteś rozkoszą dla serca mojego.*

Św. Teresa od Dzieciątka Jezus (1873–1897), Dzieje duszy, Rękopis C, 25r,v: *Nie mam odwagi zmuszać się do wyszukiwania pięknych modlitw w książkach (...). Nie zdołam odmawiać wszystkich, a nie wiedząc, którą z nich wybrać, postępuję jak dzieci, które nie potrafią czytać: mówię Dobremu Bogu po prostu, co chcę Mu powiedzieć, nie siląc się na piękne zdania, a On mnie zawsze rozumie... Dla mnie modlitwa jest wzniesieniem serca, prostym wejrzeniem ku Niebu, okrzykiem wdzięczności i miłości zarówno w cierpieniu, jak i w radości; na koniec jest to coś wielkiego, nadprzyrodzonego, co rozszerza mą duszę i jednoczy mnie z Jezusem.*

KONFERENCJA 18, cz. 1

8 marca 2023 r.

Modlitwa jako zatrzymanie i uspokojenie

Główne myśli:

1. Człowiek potrzebuje zatrzymania, ponieważ tempo życia jest dość wysokie i generuje duży poziom stresu.
2. Modlitwa wewnętrznie wymaga wysiłku fizycznego (można doznać nawet zdrowego odprężenia). rzną jest dla człowieka szansą na zatrzymanie, ponieważ:
 - a. jest to modlitwa dłuższa,
 - b. odprawia się ją w całkowitym oderwaniu od jakichkolwiek zajęć,
 - c.
3. Zatrzymanie na modlitwie jest potrzebne, aby:
 - a. zastanowić się nad swoim życiem w kontekście drogi do zbawienia,
 - b. lepiej dostrzec piękno Boga, Jego przymiotów,
 - c. powrócić do równowagi psychicznej i duchowej,
 - d. pomyśleć o wiecznej ojczyźnie.
4. Modlitwa wewnętrzna jest dla człowieka szansą na uspokojenie, ponieważ:
 - a. wierzymy, że na modlitwie spotykamy się z tym, który ma władzę i moc nad całą rzeczywistością (wyzbywamy się poczucia lęku),
 - b. wierzymy, że Bóg, z którym spotykamy się na modlitwie, zaspokaja wszystkie nasze potrzeby (Solo Dios basta),

- c. jako ludzie rozmodleni żyjemy już bardziej wiecznością niż doczesnością,
 - d. dystansujemy się od ludzkich opinii, które mogą nas ranić.
5. Prawdziwe i pełne uspokojenie duszy może nam dać tylko Jezus Chrystus.

Biblia:

Ps 131,2: *Wprowadziłem ład i spokój do mojej duszy. Jak niemowlę u swej matki, jak niemowlę – tak we mnie jest moja dusza.*

Mk 6,31: *Pójdźcie wy sami osobno na miejsce pustynne i wypocznijcie nieco!*

Mk 4,39: *Wicher się uspokoił i nastąpiła głęboka cisza.*

J 14,27: *Pokój zostawiam wam, pokój mój daję wam. Nie tak jak daje świat, Ja wam daję.*

1 Tm 2,2-3: (...) *abyśmy mogli prowadzić życie ciche i spokojne z całą pobożnością i godnością. Jest to bowiem rzecz dobra i miła w oczach Zbawiciela naszego.*

Literatura duchowa:

Św. Piotr z Alkantary (1499-1562) *Pokój duszy*, rozdz. IX: *Nasz Boski Wódz zaleca nam czuwanie i modlitwę, a to ustawicznie i pilnie; abyśmy nie dali sobie wydrzeć nieprzyjacielowi największego skarbu: pokoju duszy!*

Tomasz à Kempis (1380-1471), *O naśladowaniu Chrystusa*, cz. III, rozdz. 28:

Synu, nie martw się, jeżeli ktoś źle o tobie myśli albo jeśli mówi rzeczy, których słuchać ci niemiło. (...) Wielka to mądrość milczeć w złym momencie, a w głębi zwracać się ku mnie i nie wpadać w popłoch z powodu czyjejś opinii.

KONFERENCJA 18, cz. 2

8 marca 2023 r.

Niech twój wewnętrzny pokój nie będzie zależny od mowy ludzi, bo czy dobrze, czy źle cię osądzą, nie staniesz się przez to innym człowiekiem. Gdzież jest pokój i prawdziwa chwała? Czyż nie we mnie? Komu nie zależy na tym, żeby się podobać ludziom, i kto nie boi się im nie podobać, osiągnie wielki pokój.

Św. Faustyna Kowalska (1905-1938), Dzienniczek, 610:

Po każdej rozmowie z Panem dziwnie umocniona jest dusza moja, jakiś głęboki spokój panuje w duszy mojej i czyni mnie odważną tak, że się nie lękam niczego na świecie; jedną mam tylko obawę, aby nie zasmucić Jezusa.

Dzienniczek, 622:

Jezus udziela się duszy w sposób łagodny, słodki, a w głębi Jego jest spokój.

Dzienniczek, 835:

Modłę się tak długo, aż w duszy uczuję spokój.

Sł. B. s. Leonia Nastał (1903-1940), Uwierzyłam miłości, s. 405:

Bóg w tobie żyje. Jesteś uczestniczką pokoju Bożego. W Bogu panuje niczym niezmqcony pokój, choć wie o tym, że są stworzenia, które Go nienawidzą, bluźnią Mu, bunt podnoszą przeciw Niemu. (...) Córko, w życiu zjednoczonym z Bogiem dusza zażywa najwyższego pokoju. (...) Bóg ci udziela swego pokoju, daje uczestnictwo we własnym swym życiu.

KONFERENCJA 19

15 marca 2023 r.

Modlitwa jako odpocznienie

Główne myśli:

1. Modlitwa przeżywana jako spotkanie z Oblubieńcem może być dla człowieka odpoczynkiem.
2. O modlitwie odpocznienia uczyła św. Teresa od Jezusa.
3. Według doktryny św. Teresy:
 - a. modlitwa odpocznienia charakteryzuje się tym, że intelekt i pamięć są uciszone, a wola czuje się pociągnięta do umiłowania wyłącznie Boga,
 - b. modlitwa odpocznienia nie jest związana już z rozmyślaniem (wysiłkiem intelektu), ale nie jest jeszcze uspieniem władz duszy,
 - c. ten stopień modlitwy nie jest możliwy do osiągnięcia wyłącznie ludzkim wysiłkiem; tutaj konieczne jest nadprzyrodzone działanie łaski Bożej,
 - d. owocem modlitwy odpocznienia jest głębsze poznanie Boga, polegające nie na pracy rozumu, ale na intuicyjnym odczuciu Bożej obecności.

Biblia:

Mt 11,28: *Przyjdźcie do mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię.*

Syr 51,26-27: *Włóżcie kark wasz pod jarzmo i niech otrzyma dusza wasza naukę: aby ją znaleźć, nie trzeba szukać daleko. Patrzenie oczami: mało się natrudziłem, a znalazłem dla siebie wielki odpoczynek.*

Literatura duchowa:

Św. Teresa od Jezusa (1515-1582), *Księga życia*, 14,2:

Modlitwa uciszenia jest skupieniem się władz w sobie samych dla cieszenia się tym zadowoleniem z większym smakiem, ale one nie ztracają

się, ani nie usypiają. Sama tylko wola jest tym zajęta w taki sposób, że nie wiedząc jak, zostaje pojmana. Wyraża jedynie zgodę na to, aby Bóg ją uwięził, jak ktoś, kto dobrze wie, że został pojmany przez tego, kogo miłuje. O Jezu i Panie mój! Jak silnie oddziałuje tutaj na nas Twoja miłość! Albowiem ona utrzymuje naszą miłość tak związaną, że nie pozostawia jej wolności do miłowania w owym momencie niczego innego, jak tylko Ciebie.

Księga życia, 15,6:

Co do sposobu, w jaki dusza zachowywać się powinna w chwilach tego odpocznienia, niczego tu więcej nie potrzeba, tylko cichości i nierobienia hałasu. „Hałasem” nazywam silenie się rozumu na wynalezienie wielu myśli i słów dziękczynienia Bogu za to dobrodziejstwo i gromadzenie w pamięci grzechów i swoich przewinień, dla uznania, że się na taką łaskę nie zastrzyżło.

Droga doskonałości, 31,2:

Modlitwa odpocznienia] to dar nadprzyrodzony, którego o własnych siłach, chociażbyśmy się bardzo starali, osiągnąć nie zdołamy. Dusza wchodzi tu, czyli raczej Pan sam swoją obecnością wprowadza ją w stan głębokiego pokoju, podobnie jak to uczynił sprawiedliwemu Symeonowi, i wszystkie jej władze uciszają się. Poznaje wtedy w inny sposób i o wiele wyższy, niż się poznaje zmysłami, że jest blisko przy swoim Bogu, że gdyby nieco więcej jeszcze się zbliżyła, stałaby się jedno z Nim przez zjednoczenie.

Droga doskonałości, 31,6:

Modlitwa odpocznienia jest to łaska nadprzyrodzona, całkiem niezależna od woli i naszego starania.

Twierdza wewnętrzna, IV, 3:

Jest to pewne skupienie wewnętrzne, zdaniem moim, również nadprzyrodzone. Nie nabywa się tego skupienia, chroniąc się w miejsce ciemne albo zamykając oczy, albo używając jakichś środków zewnętrznych. Gdy jednak przyjdzie, oczy się same zamykają i dusza pragnie samotności i tak bez żadnych sztucznych sposobów buduje się niejako przedsionek do tej modlitwy smaków nadprzyrodzonych, bo zmysły i rzeczy zewnętrzne tracą wówczas, że tak powiem, swoje prawa, aby dusza za to odzyskała całą, uwięzioną przez nie, wolność.

Tomasz à Kempis (1380-1471), O naśladowaniu Chrystusa, II, 1:

Kto kocha Jezusa i miłuje prawdę, kto żyje rzeczywiście życiem wewnętrznym, wolny od nieopanowanej uczuciowości, ten zdoła swobodnie zwrócić się ku Bogu, wznieść się w duchu ponad siebie i zaznawać owocnego spoczynku.

KONFERENCJA 20

22 marca 2023 r.

Modlitwa jako trwanie w przyjaźni z Bogiem

Główne myśli:

1. Więź z Bogiem powinna mieć charakter przyjaźni.
2. Przyjaźń zawsze jest relacją obustronną – świadomą i dobrowolną.
3. Bóg zaprasza do przyjaźni ze sobą każdego, człowiek natomiast musi podjąć decyzję, by odpowiedzieć pozytywnie na zaproszenie.
4. Ważnym miejscem nawiązywania przyjaźni z Bogiem jest modlitwa wewnętrzna.
5. Dzięki przyjaźni człowiek upodabnia się do Boga, jest wprowadzany w Jego tajemnice i zaproszony do współpracy z Nim.
6. „Modlić się to wybrać sobie Boga za przyjaciela” (o. M. Herráiz OCD).
7. Przyjaźń z Bogiem jest kategorią teologiczną, a nie psychologiczną.
8. Autentyczność przyjaźni musi zostać poddana próbom (trzeba przejść wiele oczyszczeń).
9. Bez względu na historię życia człowiek zawsze może powrócić do przyjaźni z Bogiem.

Biblia:

Wj 33,11a: *Pan rozmawiał z Mojżeszem twarzą w twarz, jak się rozmawia z przyjacielem.*

J 15,15: *Już was nie nazywam sługami, bo sługa nie wie, co czyni pan jego, ale nazwałem was przyjaciółmi, albowiem oznajmiłem wam wszystko, co usłyszałem od Ojca mego.*

Jk 4,4: *Przyjaźń ze światem jest nieprzyjaźnią z Bogiem.*

Literatura duchowa:

Św. Teresa od Jezusa (1515-1582), *Księga życia*, 8,5:
(...) *albowiem modlitwa myślna nie jest niczym innym – moim zdaniem – jak nawiązywaniem przyjaźni (...).*

Widząc, jak ważna jest dla was ta Jego przyjaźń, i jak bardzo On was miłuje, przejdziecie przez tę długotrwałą udrękę przebywania z Tym, który tak bardzo różni się od was.

Bez względu na to, jak złe rzeczy uczyniłby ten, kto zaczął praktykować modlitwę myślną, niechaj jej nie porzuca (...). Niechaj wierzy, że słowa Pana nie mogą zawieść, że prawdziwie żałując i podejmując pełne determinacji postanowienie o nieobrażaniu Go już więcej, powraca się do przyjaźni z Bogiem.

Księga życia, 19,15:

[Bóg] *nie wypomina nam naszej niewdzięczności, gdy my, znając już siebie, chcemy powrócić do Jego przyjaźni, ani darów, które nam uczynił dla ukarania nas nimi.*

Ks. Gaston Courtois (1897-1970), *Gdy Pan mówi do serca*, p. 154:

Istotnie, pragnę moich wiernych przyjaciół uczynić współtwórcami Bożego planu. (...) Ich życie przynosi owoce tylko wtedy, gdy trwają we Mnie i gdy pozwalają mi w sobie działać.

KONFERENCJA 21

29 marca 2023 r.

Modlitwa jako relacja oblubieńcza

Główne myśli:

1. Wiąż człowieka z Bogiem może mieć charakter oblubieńczy.
2. Św. Teresa od Jezusa opisuje etapy pogłębiania więzi z Bogiem w *Twierdzy wewnętrznej*. W V mieszkaniach jest opis tzw. zaręczyn duchowych, a w VII – małżeństwa duchowego.
3. Związek oblubieńczy człowieka z Bogiem jest etapem mistycznym jego rozwoju duchowego.
4. „Chrześcijańskie życie mistyczne jest pełnym rozwojem i przeżywaniem łaski i cnót teologicznych” (o. J.W. Gogola OCD).
5. Wszyscy powołani są do świętości, a tym samym wszyscy powołani są do życia mistycznego.
6. Charakterystyczne dla etapu zaręczyn duchowych są następujące znaki:
 - a. człowiek czuje się własnością Boga,
 - b. człowiek zgadza się na to, aby Bóg przez niego pełnił swą wolę,
 - c. człowiek doświadcza modlitwy zjednoczenia prostego (brak roztargnień, pewność zjednoczenia z Bogiem, brak znużenia),
 - d. pogłębienie miłości do bliźnich.
7. Charakterystyczne dla etapu małżeństwa duchowego są następujące znaki:
 - a. człowiek częściowo widzi i poznaje łaskę, jaką mu daje Pan,
 - b. Osoby Boskie udzielają się duszy w widzeniu umysłowym,
 - c. człowiek z wielką gorliwością oddaje się służbie Bożej, wykazuje zapał apostołski,
 - d. Pan Bóg łączy duszę ze sobą nierozzerwalnym węzłem,
 - e. Dusza ludzka trwa w pokoju, zachowuje go pomimo przeciwności i udręku, nie ma oschłości,
 - f. człowiek doświadcza modlitwy zjednoczenia przemieniającego (wola człowieka i wola Boga stają się jednym, człowiek i Bóg wzajemnie się sobie oddają),

g. dusza pragnie, by Bóg w niej żył.

8. Zaślubiny duchowe to najwyższy poziom życia mistycznego, do jakiego człowiek może dojść w tym życiu.

Biblia:

1 Kor 6,17: *Kto się łączy z Panem, jest z Nim jednym duchem.*

Ga 2,20: *Już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus.*

Literatura duchowa:

Św. Teresa od Jezusa (1515-1582), *Twierdza wewnętrzna*, V 1,9:
Bóg sam tak głęboko przenika wewnątrz tej duszy, że gdy wróci do siebie, żadną miarą o tym wątpić nie może, iż była w Bogu i Bóg w niej.

Twierdza wewnętrzna, VII 3,8:
Ostatecznie jej [duszy] pragnienia nie mają już na celu, jak przedtem, pociech i smaków wewnętrznych. Dość jej tego, że ma z sobą swego Pana, że już nie ona żyje, ale On w niej.

Św. Jan od Krzyża (1542-1591), *Pieśń duchowa*, strofa 22:

*Oblubienica weszła stęskniona
Do upragnionego ogrodu rozkoszy,
Spoczywa czarem Jego ukojona,
Opartszy szyję
W słodkich objęciach Umiłowanego.*

Pieśń duchowa, strofa 22,3:

Stan ten jest bez porównania wyższy niż zaręczyny duchowe. Jest to bowiem całkowite przeobrażenie duszy w Umiłowanego i tutaj obydwie strony oddają się sobie przez całkowite wzajemne posiadanie w pewnym dopełnieniu zjednoczenia miłości, w którym dusza staje się boską i Bogiem przez uczestnictwo, w stopniu możliwym w tym życiu. (...) Jest to stan najwyższy, do jakiego można dojść w tym życiu.

Żywy płomień miłości, strofa 1,1:

W boskim zjednoczeniu dusza czuje się cała rozpalona i całe wewnątrz ma zanurzone w chwale i miłości, tak iż głębię jej istoty zalewają strumienie chwały, przepelniając ją rozkoszą, i odczuwa, że „z jej wnętrza płyną rzeki wody żywej”, o których mówił Syn Boży (J 7,38). A ponieważ tak dogłębnie jest przemieniona w Boga, tak całkowicie przez Niego owładnięta i tak nieprzebranymi bogactwami darów i cnót obsypana, zdaje się jej, że już tak blisko jest szczęścia wiecznego, iż dzieli ją od niego tylko delikatna zastona.

KONFERENCJA 22, cz. 1

12 kwietnia 2023 r.

Modlitwa jako oddanie się Bogu

Główne myśli:

1. Modlitwa wewnętrzna prowadzi człowieka wierzącego do oddania się Bogu, powierzenia Mu swojego życia.
2. Pragnienie stawania się własnością Boga musi być świadome i dobrowolne.
3. Przynależność do Boga nie ma cech niewolniczych, ale charakter oblubieńczy, miłosny, przyjacielski.
4. Człowiek wierzący w pełnym oddaniu się Bogu odnajduje szczęście i radość, poczucie bezpieczeństwa.
5. Bogu (na Jego służbę, ku Jego chwale oraz dla wypełnienia Jego woli) trzeba oddawać:
 - a. czas,
 - b. ciało,
 - c. mienie,
 - d. zdolności, talenty, inteligencję.
6. Bogu trzeba oddawać także własne nędze, słabości i niemoce.

Biblia:

Ps 31,6: *W ręce Twoje powierzam ducha mego.*

Łk 23,46: *Ojcze, w Twoje ręce powierzam ducha mego.*

Dz 7,59: *Panie Jezu, przyjmij ducha mego!*

Pnp 2,16: *Mój miły jest mój, a ja jestem jego.*

Ps 100,3: *Wiedzcie, że Pan jest Bogiem: On sam nas stworzył, my Jego własnością.*

Rz 12,1: *A zatem proszę was, bracia, przez miłosierdzie Boże, abyście dali ciała swoje na ofiarę żywą, świętą, Bogu przyjemną, jako wyraz waszej rozumnej służby Bożej.*

Literatura duchowa:

Św. Augustyn (354-430), Wyznania I, 1:

Stworzyłeś nas [Panie] dla siebie i niespokojne jest serce nasze, dopóki nie spocznie w Tobie.

Św. s. Faustyna Kowalska (1905-1938), Dzienniczek 1318:

*O mój Jezu, na dziękczynienie za wiele łask ofiaruję Ci duszę i ciało, rozum i wolę i wszystkie uczucia serca swego. Przez śluby oddałam Ci się cała, już nic nie mam, co bym Ci ofiarować mogła. Jezus mi powiedział: *Córko Moja, nie ofiarowałaś Mi tego, co jest istotnie twoim. Zagłębiłam się w sobie i poznałam, że kocham Boga wszystkimi władzami swej duszy; a nie mogąc poznać co jest, co nie oddałam Panu, zapytałam: Jezu, powiedz mi o tym, a oddam Ci natychmiast z hojnością serca. Jezus rzekł mi z łaskawością: Córko, oddaj Mi nędzę twoją, bo ona jest wyłączną twoją własnością. W tej chwili promień światła oświecił mą duszę i poznałam całą otchłań swej nędzy; w tym samym momencie przytuliłam się do Najświętszego Serca Jezusa z tak wielką ufnością, że choćbym miała na sumieniu grzechy wszystkich potępionych, nie zwątpiłabym o Bożym miłosierdziu – ale z sercem na proch skruszonym rzuciłabym się w przepaść miłosierdzia Twego.**

Dzienniczek 1493:

O mój Jezu, od chwili, kiedy Ci się całkowicie oddałam, nie myślę zupełnie o sobie. Możesz ze mną zrobić, co Ci się podoba, o jednym tylko myślę, to jest: co też Ci się lepiej podoba, w czym mogę Ci, o Panie, zrobić przyjemność.

O. Kolumban Marmion (1858-1923), Chrystus życiem duszy II, I, 4:

Jeśli tego jeszcze nigdy nie učiniliśmy, powinniśmy się rzucić do stóp Chrystusa i wyznać mu: „Panie Jezu, Słowo Wcielone, wierzę, żeś Ty Bo-

KONFERENCJA 22, cz. 2

12 kwietnia 2023 r.

giem prawdziwym (...), a ponieważ wierzę, oddaję się Tobie cały z duszą i ciałem, umysłem i wolą, z sercem, wrażliwością, wyobraźnią i ze wszystkimi moimi siłami. (...) Chcę, byś był moim Panem, (...) by Twoja wola była moim kierownikiem. (...) Weź mnie Panie całego w posiadanie przez Ducha Twojego ku czci Ojca Niebieskiego”.

Św. Jan od Krzyża (1542-1591), *Pieśń duchowa*, strofa 27:

*I tam mi piersi dał jedyny,
Tam mnie najśłodszej nauczył mądrości,
Tam Mu oddałam siebie i swoje czyny,
nie zostawiwszy żadnej własności.
I tam przyrzekłam być Jego w miłości.*

Pieśń duchowa, strofa 27,6:

W tym słodkim napoju Bożym, w którym (...) dusza napawa się Bogiem, całkowicie oddaje się Bogu bardzo chętnie i z wielką słodyczą pragnie cała być Jego i nie mieć w sobie na zawsze nic prócz Niego.

KONFERENCJA 23, cz. 1

19 kwietnia 2023 r.

Wypełnianie woli Bożej jako owoc modlitwy

Główne myśli:

1. Modlitwa wewnętrzna jest uprzywilejowanym i ważnym miejscem szukania, rozeznawania i przyjmowania woli Bożej.
2. Wolę Bożą można rozumieć ogólnie w odniesieniu do wszystkich ludzi albo szczegółowo w odniesieniu do konkretnego człowieka.
3. Wolę Bożą w odniesieniu do wszystkich ludzi jest, by:
 - byli uświęceni i zbawieni,
 - żyli dla chwały Bożej,
 - nieustannie się modlili,
 - pielęgnowali godność dziecka Bożego,
 - trwali w dziękczynieniu,
 - zachowywali to, co szlachetne,
 - miłowali się wzajemnie,
 - spełniali dobre uczynki,
 - radowali się.
4. Znaki, po których poznać, że człowiek postępuje zgodnie z wolą Bożą:
 - chęć przemyślenia i podjęcia decyzji na modlitwie,
 - pokój wewnętrzny, radość i poczucie spójności, odczucie bycia na swoim miejscu,
 - obiektywne uzdolnienia i warunki,
 - odwaga do wypełnienia zadań,

- podjęta decyzja nie niszczy relacji człowieka z Bogiem, nie narusza Bożego prawa, nie sprzeciwia się nauce Kościoła, nie niszczy relacji z bliźnimi,
- podjęta decyzja nie utrudnia drogi do zbawienia,
- nie szkoda człowiekowi zostawić czegoś z przeszłości lub zrezygnować z czegoś dla wypełnienia woli Bożej.

5. Kiedy człowiek wypełnia wolę Bożą, spotyka Jezusa i otrzymuje najwięcej łask.

Biblia:

Ps 25,4: Daj mi poznać drogi Twoje, Panie, i naucz mnie Twoich ścieżek!

Mt 7,21: Nie każdy, który Mi mówi: „Panie, Panie!”, wejdzie do królestwa niebieskiego, lecz ten, kto spełnia wolę mojego Ojca, który jest w niebie.

J 6,39: Jest wolą Tego, który Mnie posłał, abym nic nie stracił z tego wszystkiego, co Mi dał, ale żebym to wskrzesił w dniu ostatecznym. To bowiem jest wolą Ojca mego, aby każdy, kto widzi Syna i wierzy w Niego, miał życie wieczne. A ja go wskrzeszę w dniu ostatecznym.

1 Tes 4,2-3: Wiecie przecież, jakie nakazy daliśmy wam przez Pana Jezusa. Albowiem wolą Bożą jest wasze uświęcenie.

1 Tes 5,16-24: Zawsze się radujcie, nieustannie się módlcie! W każdym położeniu dziękujcie, taka jest bowiem wola Boża w Jezusie Chrystusie względem was. Ducha nie gaście, proroctwa nie lekceważcie! Wszystko badajcie, a co szlachetne – zachowujcie!

Ef 1,3-6: W Nim bowiem wybrał nas przed założeniem świata, abyśmy byli święci i nieskalani przed Jego obliczem. Z miłości przeznaczył nas dla siebie jako przybranych synów przez Jezusa Chrystusa, według postanowienia swej woli, ku chwale majestatu swej łaski.

1 P 2,15: Taka bowiem jest wola Boża, abyście przez dobre uczynki zmusili do milczenia niewiedzę ludzi głupich.

1 P 3,17: Lepiej bowiem – jeżeli taka wola Boża – cierpieć dobrze czyniąc, aniżeli czyniąc źle.

KONFERENCJA 23, cz. 2

19 kwietnia 2023 r.

1 J 3,11: *Taka bowiem jest wola Boża, którą objawiono nam od początku, abyśmy się wzajemnie miłowali.*

Flp 2,13: *Bóg jest w was sprawcą i chcenia, i działania zgodnie z Jego wolą.*

Rz 12,2: *Nie bierzcie wzoru z tego świata, lecz przemieniajcie się przez odnawianie umysłu, abyście umieli rozpoznać, jaka jest wola Boża: co jest dobre, co Bogu miłe i co doskonałe.*

J 17,4: *Ja Ciebie otoczyłem chwałą na ziemi przez to, że wypełniłem dzieło, które Mi dałeś do wykonania.*

Literatura duchowa:

Św. Teresa od Jezusa (1515-1582), *Księga fundacji*, 5,10:

Bo na czym polega najwyższa doskonałość? [...] Na tym, by nasza wola tak była zgodna z wolą Boga, iżby nie było takiej rzeczy, której Bóg chce, a my byśmy jej nie chcieli całą wolą naszą, i równie ochotnie przyjmowali rzeczy gorzkie jak i rzeczy przyjemne, wiedząc, że taka jest Jego wola.

Św. Jan od Krzyża (1542-1591), *Droga na Górę Karmel*, II, 5,4:

Bóg więcej się udziela tej duszy, która więcej postąpiła w miłości, to znaczej bardziej złączyła swoją wolę z wolą Boga.

Św. Teresa od Dzieciątka Jezus (1873-1897), *Dzieje duszy*, Rękopis A, 2v:
Doskonałość polega na tym, by czynić wolę Jezusa, by być tym, czym On chce nas mieć.

